

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Reersløv, Lorentz Christian.; forfattet af L. C. R.

Naturen er fornøiet med lidet, eller: Den
nøisomme Hyrde : i een Act

Kjøbenhavn : trykt hos Nicolaus Møller, [1760]

28 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den någlomme Hjärde

55. 195.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019428363

Naturen er fornøiet med lidet,

Eller :

Den nøisomme Hyrde.

I Een Act.

Forsattet

af

L. E. Neerslev.

Kiøbenhavn, 1760.

trykt hos Nicolaus Møller.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTEN LENOX TILDEN FOUNDATION

111 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

1897

1897

1897

1897

1897

1897

Det Publicum,

som mig i ti Aar har ernæret,

Og med det, jeg formaaer, ei misfornøiet været,

Eilegnes denne Digt i al Erbødighed,

Som et, skönt svagt, Beviis paa min Erkiend-
lighed.

Personerne.

Damint,)
Myrtil,) tvende Hyrder.

Dorimene, en Hyrdinde, Myrtils Elskelige.

Scena er i Sielland.

Naturen er fornøiet med lidet,

Eller:

Den noisomme Hyrde.

Scen. I.

Damint. Myrtil.

Myrtil.

Damint! Du ønskte vel det maatte Sommer blive,
At du din kielne Jord i Marken kunde drive,
Og see de spæde Lam med Faarene at gaae
Paa deilig Græsgang ved den Perleklare Aae?

Damint.

Ja gid det var saa nær! jeg ikke blev den Sidste,
Jeg fra min Kællelovn saa jævnt mig skulde liste:
Hvad er dens Varme vel mod Solens klare Glænde,
Som giver et nyt Liv, som fryder Sind og Sands?

Saa snart det ikkun ad det favre Foraar lakker,
 Min Pose, Pibe, Stav jeg strax tillsammans pakker.
 De nydelige Jaar skal trippe Par for Par
 Hen til den skionne Eng, som jeg mig tilkiøbt har.
 Der skal jeg see min Lyst, Fornøielse og Glæde,
 Hvor de af Græsset og de søde Blomster æde,
 Hvordan de trives der; og Hiordens Frugtbarhed
 Skal jævnlig minde mig om min Lyksalighed.

Myrtil.

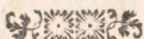
Ja søde stille Liv, lykkelig Hyrde-Hytte!
 Dig vil jeg ikke for en Fyrstes Purpur bytte,
 Jeg gad ei vovet mig ud paa et brusket Hav,
 Jeg vandrer sikrere ved Hyrdens Støtte-Stav.
 I Fier jeg saae min Hiord saa kiendelig tiltage,
 Den haver i vor Egn kuns Jaa som er dens Mage,
 Dens fede Melk, dens Ost, dens bløde fine Uld
 Har næret rundelig og frelst fra Vinters Kulde.
 Betragt, jeg beder dig, hvor høver du min Troie?
 Jeg troer den falder dig, og hver den seer i Die,
 Den er af Ulden, som jeg selv afslippede,
 Som Dorimene spandt, ja vandt og vævede.

Hvor

Hvor klæder den mig vel, hvor er den let at bære?
 Kan Floiel, Silketoi fra China bedre være?
 Lad andre give Guld og Sølvs for saadant ud,
 Jeg med min egen Uld bedækker heldst min Hud.
 Jeg gjør at Skillingen den bliver smukt i Landet,
 Jeg tusend Mile ei vil vove mig paa Vandet,
 Den er jo taabelig, som selv kan klæde sig;
 Men troer, hans eget er, mod hiint foragtelig.

Damint.

Du haver ret Myrtil; Men som en Hyrde taler:
 Vor Stand du priser og saa prægtigen afmaler;
 Dog hørde nogen dig af Staden tale saa,
 Da tænkte han, du fra Forstanden vilde gaar.
 Kast kun et Blik ind udi de store Stæder,
 Hvor Levemaaden er mod vores Skik og Sæder,
 Hvor Bellyst, Overmod, Pragt, Overdaadighed,
 Bestandig følger hver Mands Skrit og Fodestied,
 Der skal du see, hvor man Naturen reent forjager,
 At Kunst allene indtager og behager;
 Naturens Sødhed man nu overalt forsmager,
 Den listige Natur derover skamfuld staaer.

Jeg saae en Kiøbstad Møe, forleden Dag paa Gaden,
 Da jeg et Verinde forrettede i Staden,
 Hun var saa gul som Vør, hun saae som Døden ud,
 Jeg gad som Mands-Person ei have saadan Hud.
 Jeg, som er vandt at see de smukke røde Kinder,
 Som pryder i vor Egn elskværdige Hyrdinder,
 Som gjør at Daphnis har sin søde Eløe kær,
 For hendes Rosers Skyld og skiere Lillier.
 Jeg den Død blege Møe bestandig saae at neie,
 Og Gade-Skarnet med sin side Kiortel seie;
 Thi den var ganske vist en Allen alt for lang,
 Saa Hølen hakkede udi den mangel Gang.
 En munter Krigsmand med forelsket Syn og Mine,
 Begyndte venligen at springe, lee og grine:
 Min Allerdeiligste Udvalgte! sagde han:
 Jeg tænkte ved mig selv: Det er en toffet Mand.
 En Pige stod derved i Trippes Skjort og Troie;
 Men hendes Ansigts Hud og Farve stak mit Die:
 Hør Datter, sagde jeg: Seer hver en Kiøbstad Møe
 Som denne ud og som de møren vilde døe?
 Din Giante, sagde hun: Hvor I dog dumme ere!
 Nu er det Moden at en Nymfhe bleg skal være,
 De røde Kinder kuns for Bønder-Piger er,
 Den gultne Farve for den Røde Prisen bær.

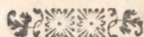
See Modens Damer! ja see Stadens Stadse-Dukker!
For hvilke Springerne saa underdanig bukker,
De tage Draaber, de sig lade Nareslaae,
Paa det det Nøde kan af deres Kinder gaae.

Myrtil.

Nu leer jeg mig ihjel! Nei jeg en Gødhed finder
Bed at beskue, i min Dorimines Kinder,
Det Rosenrøde og den Lilliehvide Skær!
Nei, det Naturlige jeg haver alt for kær.

Damint.

Ja, siger jeg dig meer, maa du af Latter briste,
Om deres Klædedragt i Fald du noget vidste,
Da saaer Naturen der endog sit Banesaar,
Her gøres ei Forskiel paa Vinter eller Vaar.
Selvsamme Dag det fros og blæste stærk tillige:
Jeg saa en nydelig, ung, lekker, deilig Pige,
Med Muffe paa sin Haand, med Pelshvert paa sin Krop,
Pelsh-Dragten strakte sig dog ei fra Taa til Top.

Et stoppet stulket Skjort, som ned til Jorden veller;
 En Verme-Kaabe, som en siltes Klokke dekker,
 Maaskee forinden, det vi ei beholde maae,
 Hvormed det smukke Kion vil undertiden gaae;
 Men Hovedet var bart og Nakke-Haaret flettet,
 Jeg tænkte: Vinden har maaskee bortseiet Sættet;
 Men man mig sagde: at et Baand, en Hane-Fier,
 Er hvad det smukke Kion mod Vinters Kulde bær.

Myrtil.

Nei, det er alt for galt; af alle vore Lemmer,
 Er Hovedet den Deel, som Kulden meest fornemmer,
 Det ømmeste Partie, som tages maa i Aft,
 Og ikke byde Trods mod Kuld og Vindens Magt.
 Min Dorimene skal sit Hoved smuk indsoobe:
 Den ædle Sundhed ei for Guld sig lader kiobe,
 Man Tand og Hoved Bee for ingen Ting kan faae;
 Men lider meget før det Dnde vil bortgaae.
 Jeg meget bange er for en Tand-Doctors Hænder;
 Min Dorimene har saa smukke hyide Tænder;
 Om hun dem mister, for hun sig ei holder varm,
 Da taber hun derved og det er mig en Harm.
 O lykkelige Stand! hvor lever Hyrden roelig,
 Fornøiet, sund og frisk i sin indskrænkte Boelig!

Han

Han æder maadelig, han klædes tarvelig,
Han er lykkelig; thi han er nøisommelig.
Lad hine næsse sig og mange Netter have!
Med deres Tænder de selv deres Gravsted grave,
De døe for Tiden; thi de leve alt for vel.
Er det at leve for at æde sig ihjel?
Min Treie og min Vams, min Nævestinds Kabusse,
Forinden denne skal min Kind og Ansigt blusse;
Jeg griner af en Nar med Hatten under Arm,
Der fryser, saa at det maa gysse i hans Tarm.
Naar Vinter Kulden mig og mine Faar indjager,
Jeg da min Tilflugt i en Krog ved Dønen tager,
Naar Solen stiger, jeg da som en munter Helt
Gaaer ud med mine Faar og sætter op min Telt.
Min Garderobe jeg kan magelig medbringe;
Thi Moden den Tyrann kan mig til Pragt ei tvinge,
Min Klædning simpel er, jeg elsker Keenlighed,
For Resten leer jeg af al Stads og Daarlighed.

Damint.

Ja kjereste Myrtil: Jeg er af samme Meening.
Hvor leve vi ei i en sød og kion Foreening!
Had, Spliid, Bedragerie, Misundelse og Riv
De forurolige ei vores Hyrde Liv.

Enhver

Enhver beholder sit og stræber at forsøge:
 Hvad hans med rette er; Vi ville aldrig søge
 Hverandens Undergang; Men stedse leve saa:
 At ved hverandres Vel og Hæld vi glædes maa.
 Jeg er Damint, og du Myrtil skal stedse blive,
 Lad andre kun om Rang og mavre Titler live!
 Hvad hjælper det om man mig gav et prægtig Navn,
 Naar jeg for samme ei forstod at giøre Gavn?

Myrtil.

Sandt nok; thi at jeg skal i Hyrde Sproget blive:
 Naar Gaaret megen Skrig, men ingen Uld vil give,
 Da er det Lapperie: Jeg kiendes ved min Stand,
 Jeg er kuns Hyrde; men derhos en ærlig Mand.

Damint.

Kuns Hyrde siger du? Ngt Standen ei saa ringe!
 Man sig fra Hiorden før til Kronen kunde svinge,
 Skiont det ei skeer nu meer, saa mener jeg dog: man
 Bor ære høiligen den allerældste Stand.

Myrtil.

Myrtil.

Her de, ex, af og von de have deres Byrde,
Og stundom byttede med en fornøiet Hyrde;
Men ikke jeg med dem: Alt hvad jeg være vil
Og holdes for, det er: Den ærlige Myrtil.
Man aldrig om Myrtil skal andet kunde mene;
Men hvem er det jeg seer? Min kiere Dorimene,
Du er saa takkefuld, sig dog hvad fattes dig?
Mig synes at du er dig selv i Dag ei lig.

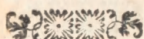
Scen. 2.

Dorimene. Myrtil. Damint.

Dorimene.

Dig synes ikkun saa, lad os alene blive!
Saa kunde jeg maaskee min Tanke Toilen give,
Jeg haver tvende Ord at sige til Myrtil,
Man ikke tredie Mand alt aabenbare vil.

Damint.

Damint.

Din Billie er min Lov; Du haver Luns at byde,
Det smukke Kion vil dog at man det skal adlyde.

Farvel! jeg Eder nu vil lade udi Roe.

(til Myrtil) Lad see at du dig kan hos Dorimene snøe.

(Damint gaar.)

Scen. 3.

Myrtil. Dorimene.

Dorimene.

Myrtil! du er min Ven, jeg kan ei mærke andet;
Men Kiære! skal vi ei engang forlade Landet?

Mig synes, Stadens Pragt har noget trekkende,
Jeg kiedes ved at boe blant Creaturene.

Naturen tænker jeg, har daanet mig til andet
End til at gaae, som en Hyrdinde, her paa Landet.

Med Faar og Lam har man en kiedsom Tidsfordriv,
I Hovedstaden er et ganske andet Liv.

Man ei behøver der sin Fod til Jord at sætte,
Man løber ei omkring, indtil man bliver trætte;
Ihi Vogn og Heste har man til Bequemlighed;
Som kan betage en sin Gangs Besværlighed.

Dg

Og støder Vognen, man sig da kan lade bære
I et Slags Væf; det ret mageligt maa være,
Paa Landet derimod, er hver et Jodesied,
Naar vi skal vandre om, fuld af Besværslighed.

Myrtil.

Min Dorimene! jeg en Krøbling ei vil være,
Jeg vil ei age, jeg vil mig ei lade bære,
Jeg haver raske Been og ved Bevægelse
Skal du mig stedse sund, frisk, flink og munter see.
En doven Krop, som sig i Bellyst stedse mæfker,
Lad ham omklores og omfløbes udi Væf!
Hans Frodserie og Sovn, hans Lædshed, Dovenskab,
Forvolder: at han paa sin Sundhed lider Tab.
Af Gicht og Podagra, af Skiorbug han er plaget,
Som hannem Kræfterne til Gangen har betaget;
Men jeg er som en Hind, jeg bruger mine Been,
Gaaer lige magelig, paa slet Jord eller Steen.

Dorimene.

Taalmodighed min Ven! jeg meget har at sige:
Al Landsbye Herlighed for Stadens Pragt maa vige,
Jeg seer med Bemmelse i vores Hyrde Boe:
Et eege Bord, Tegl Døn, en Kørstoel, eller Toe.
Kast

Kast kun et Die ind i Stadens Stadse: Stuer!
 Hvor seer det herligt ud hos disse niple Fruer?
 Endogsaa Væggen har Damastes: Klæder paa,
 Og Gulvet indlagt er, som man skal trinde paa.
 De store Speile! ah! hvor kan de mig fornøie,
 Al gid min hele Krop ei andet var end Die!
 Hvem gider sig ei seet? O hvad Fornøielse
 At see man ikke er iblant de Grimmeste!
 Vort Landsbys Kistebank med overtrokkne Hynder!
 I Kanapeer, Smag at finde, jeg begynder.
 Hvad er en Kiste, som med Jern beslagen er,
 Imod Commodor med de Marmors Deksler?
 Et Egebord, kan man det mod Consoller sætte,
 Som staaer paa Dyrefod, som ere meget nætte?
 Hvad er en Lampe med lit skiden Tran udi,
 Mod Isfearmes Skin? O uselt Lapperie.
 Hvad er en Teglstens Dyn mod en Egyptisk Stotte
 Af Porcelain, som er til Jiir til Brug og Nøtte?
 Hin heder, saa at det maa sveie i min Arm,
 Bed dennes fine Ild, er jeg naturlig varm.
 Hvem gider sove i de høit opredte Senge?
 Der skal jeg klavre op, arbeide meget lenge,
 Forinden jeg en God kan udi Sengen faae,
 Og der nedsynker jeg, som jeg begravet laa.

Thronsfenge derimod, hvori Matrasser ere,
 I dem jeg i en Snup kan ganske udstrakt være,
 Kort sagt: Myrtil! Farvel! Vil du til Staden gaae,
 Saa kom! følg med! hvis ei, jeg dig forlade maae.

Myrtil.

Al! jeg beklager dig ensfoldige Hyrdinde!
 Hvor let kan Sandserne os Menneffer forblinde?
 Hvor lidet er det dog Naturen trænger til,
 Naar den kunns noisom og ei graadig være vil?
 Min Beg er død, den kan af Kulde ikke gysse,
 Jeg den ei klæde vil; thi den kan ikke fryse,
 Mit Gulv er lagt, det tør jeg dristig trinde paa,
 Spot paa det, du derfor skal ingen Utal faae.
 Hør Dorimene! din Myrtil sig sielden speiler,
 Og naar det skeer, han sig erindrer: han tit feiler,
 Den som sig gider see og glædes ved et Speil,
 Han ilde seer, naar han ei rettter sine Feil.
 Jeg paa min Kistebænk mig magelig kan strække,
 Dens Hynde holder ud med Kanapeers Dække,
 Min store Kiste just med Jern bestagen er;
 Fordi der Grunker er udi dens Leddiker.

Mit Egebord, det ei skal rokke eller rave,
 Og Ormetanden skal dets Dyresod ei guave,
 Saa Marmor-Bladet ved dets Knel i stykker gaaer,
 Nei, nei, mit Bord saa fast, som det var muret staaer.
 Min Lampe er mig nok, naar den kuns lysning giver,
 Af lysfearmes Blus jeg Hovedsvimlet bliver,
 Min Teglskeens Dvn er god, og er den ei saa rar,
 Min sidste Skierv jeg ei for den udgivet har.
 Er jeg af Arbeid træt, da mine matte Lemmer
 I Gaasedunen en sed Rolighed fornemmer,
 Paa Filsbeens Senge, paa Matrassers Krolhaar man
 Tit for Bekymringer ei Diet lukke kan.
 Kort sagt, hvad i mit Huus, det jeg alene eier,
 Det mig kuns horer til; Men naar jeg overveier:
 Fornemme Stoddere har pantsat deres Boe
 Og Knap et Maaltid kan fortære udi Roe,
 At Koffen neppe har en Steg af Spiddet draget,
 For Morten Slagter, i hvis Bod den nys er taget,
 For Kiøkkendoren staaer og raaber: vil det Paf,
 Dit Herskab dagligen affpise mig med Snaak?
 Gid Fare i din Herres tykke Mave,
 Som lader mig hver Dag paa sine Trapper trave!
 Hvis jeg ei Penge saaer, da ei et Stykke Riød,
 Om de vansmægtede endog af Hungers Nød.

See en Israelit! som leier Kniv og Gaffel,
Sølvfeer og andet, som udfordres til et Taffel,
Det Herrens er; men det hos Nathan pantsat staaer,
Og Herren det til Laans mod billig Afgift faaer.
Naar jeg alt dette og utalligt meer betragter,
Da leer jeg aabenbar af Hovedstadens Fagter,
Jeg kuns en Hyrde er; Men jeg dog sidder varm,
Og staaer Sparto til N. i sin forgyldte Arm.

Dorimene.

Ja snak kuns hvad du vil, Snak vil det dog ei giøre,
Nok er det: Stadens Pragt ei andet kan end røre,
Dens Levemaade og dens fri Omgiengelse,
Det er for vores Kion ret noget glimrende.
Vort Kion især man der al Hosflighed beviser,
Den mindste Egenskab man overmaade priser,
End og det Ord: God Dag! det har langt anden Klem
End al den toffe Snak, I Hyrder bringer frem.
„Min allerdeiligste! min Engle yndig Duffe!
„Skal jeg forgiæves da beklage mig og sukke?
„Et naadigt Diekast til en forelsket Siel,
„Forbarm dig over en bestandig Knegt og Træl.

„Min Kierlighed til dig skal Døden ei udslukke,
 „Dens Ild er evig i mit Hjertes Oliekrulle: : : :
 See dette søde Sprog, det ret til Hjertet gaaer,
 Det klinger bedre end: Hvor ere dine Jaar?

Myrtis.

Ah Dorimene! jeg af Hjertet dig beklager,
 Du saadan Hyklarie for bare Sandhed tager:
 I Staden Munden ei er Hjertets sande Tolk,
 Et hvort af disse Ord er en forgiftig Dolk.
 Man vil med disse Ord Uskyldighed besnære,
 Og, om det lykkes kan, endog din Dyd vanære,
 Forførisk lokke Mad! sæst ingen Troe dertil;
 Men lær at kiende den, du Hjertet skienke vil.
 Tænk ikke Trofskab boer udi de store Stæder,
 Nei! den forjaget er, man troer den ilde klæder,
 Den som dig Kierlighed og Trofskab nys tilsoer,
 Nu siger: Det er saa gemeent at holde Ord.
 Han Sødhed eene kan udi Forandring finde,
 Han, som en stridbar Helt, vil hele Kiønnet vinde,
 Om han end ægter dig, du uskyldig er,
 Din visse Undergang da er dig alt for nær.

Den

Den første Kierlighed og Hede snart gaar over,
Alt hvad du bragte ham han paa adskilligt vover,
Dig gider han ei seet; thi hans Ustadighed
Har alt formegen Lyst til fremmed Kierlighed.
Naar Vdeland tilsidst har alleting fordoiet,
Saa er han med sig selv og med dig misfornøiet,
Han doer omsider bort i Stadens Slutteri,
Hvad Tilstand sidder da Fru Usel ikke i?
Nei Skiebne ville dig for saadan Sorg bevare!
Og dersom du vil vel, min Dorimene! fare,
Foragt da ei den Stand, som du er kommen af,
Som dig og dine nok til Livets Ophold gav.
Hvad nytter det at du med Paafugl Fiere praler,
Og leie af det Skjort, du bær i Dag, betaler?
Hvad hjælper det at du slæbes i en Karm,
Naar det af Gult og Tørst maa skribe i din Larm?
Hvad hjælper det at du er en velbyrdig Frue,
Men har ei mere at befale end en Flue?
Hvad vil du med en Mand som ikke elsker dig?
Elst din Myrtis, saa skal du blive lykkelig.

Dorimene.

Men er det ogsaa sandt hvad du mig vil indbilde?
 Om Staden taler du maaskee af Ondskab ilde,
 Dg du misunder mig endog at komme der,
 Alt dette siger du, for jeg skal blive her.
 Du vil jeg stedse en Hiemsfodning skal forblive,
 Dg i en usel Stand min Ungdoms Tid hendirve,
 At jeg med Eg og Mælk og fattig Ællebrød
 Dg intet andet skal henleve til min Død:
 At af Træebøtter jeg den ringe Koft skal nyde:
 Nei udi Staden veed man andet mig at byde,
 Thee, Caffe, Chocolat, Ponch, Biskop, kostbar Wiin,
 I smukke slebne Glas og Dresdensk Porcelæn?
 At jeg af Hiordens Mælk alene mig skal klæde,
 Dg ei i Damast og i Silketøie mig Glæde,
 Hvorved min Ungdom og min ringe Skønhed faaer
 Anseelse, som bort i Hyrdebragten gaaer.

Myrtil.

Bliv hjemme beder jeg, og hvis du hjemme bliver,
 Din faure Ungdoms Tid du da med Lyst hendirver,
 Eg, Mælk og Ællebrød er sund og nærig Mad,
 Som taber ei sin Smag i Træer-Kar eller Fad.

Om

Om til Forandring du vil Thee og Caffe have;
 Hvis idelige Brug fordrer kunns din Mave:
 Om du vil have Viin, kan du den ogsaa faae,
 Og min Sølv-Kande, som er Karl, skal rede staae.
 Den har vi arvet fra min Faders Olde-Fader,
 Som undertiden ei af Viinen var en Hader;
 Men paa en Høitids-Dag lod den iskiænke fuld,
 Og giemte ellers i den Specier og Guld.
 Det fine slebne Glas det taaler ikke meget,
 Bort Dresdensk Porcelin! jeg holder af mit eget:
 Min Kande derimod kan gaae fra Slægt til Slægt,
 Og taber intet af sin inderlige Vægt.
 Din Skionhed altid er den samme og den samme,
 Endskjønt du spændes ei som Silketoi i Ramme,
 Naturens Yndighed i reen og simpel Dragt
 Langt overgaaer al Kunst, al Sminke, Stads og Pragt.
 En Sarses Troie, Skjort og en Brocades Hue
 Var fordum største Pomp for en Bormesters Frue,
 Paa Høitids Dage hun dermed til Kirke gif,
 Og lige Værd da, som nu omstunder, fik.
 Da drak man udaf den forgyldte store Kande
 Den æble Mumme, saa det pirred i Gens Pande,
 Og den blev altid heel, den gif fra led til led,
 O gyldne Tider! o Fornuft! Iyfsalighed.

J de ærbørdige Forfædres Spor jeg træder;
 Naar jeg Sølv-Kander seer, jeg mig af Hiertet glæder.
 Kort sagt: Jeg lever vel, jeg nyder Roe og Fred,
 Jeg er min egen; og det er min Herlighed;
 Men al den Velstand og hvad got mig Skiebnen byder,
 Jeg med Fornoielse dog saadant ikke nyder,
 Hvis jeg, min Skionneste! ei deler det med dig:
 Foreen dig da med mig, saa est du lykkelig.

Scen. 4.

Myrtil. Dorimene. Damint.

Damint.

Nu længe nok J og har været her alene,
 Nu J mig vel et Ord at sige, ei formene.

Myrtil.

Hør kiere Ven! kom hid! og hielp mig at jeg kan
 Faae Dorimene til at prise vores Stand:
 Hun Hiemme leede har og haver Stadens Fagter,
 Og jeg som samme med Fornustens Syn betragter. *~~~~~*
 Dorimene.

Dorimene.

O ja! jeg veed I to er altid eenige,
 Jeg faaer vel give tabt for de Betsalende;
 Men Staden midlertid, det kan jeg ikke nægte,
 Staaer mig ret an, o! at jeg kunde den forsøgte.
 Myrtil indbilder mig: At al dens Stads og Pragt
 Fortiener ifkun at ansees med Foragt:
 At Redelighed der er ikke meer at finde:
 At man af Ord sig ei bør lade der forblinde:
 At Mandspersonernes Utroeskab er saa stor:
 At den som Nælder og som Ukrud stedse groer:
 At om jeg tænker til at have glade Dage,
 Bør vores Hyrde Stand mig allermeeest behage.
 Hvad siger du hertil?

Damint.

Det samme som Myrtil,
 Dit Beste søger han, og det er det jeg vil.
 Myrtil er ung og kion, han haver skionne Grunker,
 Hvad vil du med en grim, med en forarmet Junker?
 Myrtil tilbeder dig, den andens Kierlighed
 Gior sig alene til af sin Ustadighed.

Naar alle i sin Stand kun vilde smukt forblive
 Og ikke sig selv løs fra deres Cirkel rive,
 Da blev slet ingen Stand bragt til Glendighed;
 Men alle Stænder blev i deres Værdighed.

Dorimene.

For da al Farlighed, som sagt er, at undvige,
 Vil jeg betænke mig og blive ved min Lige;
 I Haab et noisom Liv og maadelige Aaar
 Al Stadens Herlighed og Pragt langt overgaaer.

Damint.

Vel taelt! Kom lad os gaae og ikke Tiden spille;
 Thi Silvia i Dag anretter Brollups Gilde,
 Til saadan Høitid vi maa flette hendes Krands,
 Og der forlyste os med Sang, med Spil og Dans.

1. Myrtil.

Stille Liv! lykkelig Hytte!
Tilflugt for Uroelighed!
Jeg med Purpur ei vil bytte;
Eh! jeg har min Herlighed.
Svermer i de store Stæder!
Løber som fortvivlede!
Jeg i Ensomhed mig glæder
Med min Allerkiæreste.

2. Dorimene.

Stads og Pragt kan læt indtage;
Eh! det er forførist Toi,
Kionnet gierne vil behage
Og forblindes tit af Stoi.
Hos min Hyrde jeg forbliver,
Lønnende hans Kiærlighed,
Og med Glæde mig hengiver
Til en roelig Noisomhed.

3. Damint.

3. Damint.

Vilde man kuns estertænke

Hvad det er man nødig har,

Skulde man sig mindre krænke,

Skuffen blev da fielden bar.

Hvem som har hvad han behøver

Og fornøiet er dermed,

Leer ad den, som daglig prøver

Al Slags Overflødighed.

4. Myrtil og siden Chorus.

Edle Benner! som ernære

Os og Danske Skuespil,

Vi fornøiede bør være,

Dersom I kuns nøies vil.

Vi kuns smaa Ting har at byde,

Dog: Naturen nøisom er;

Og vi os af Hjertet fryde,

Naar I kuns fornøies her.

